

14. SREČANJE UNESCO MREŽE SLOVENIJE

V petek 7.12.2012, sem v šolo prišla malce kasneje. Ob 8.20 je mene in še tri moje sošolke (Urško Sagadin, Jono Šalabalijo in Sašo Nešić) naša računovodkinja odpeljala v Slovensko Bistrico, kjer smo počakale avtobus. Kmalu smo ga zagledale in stopile smo iz avta. Ko se nam je začel približevati, smo na vso moč mahale. Šoferja avtobusa to ni preveč ganilo, saj je odpeljal nazaj na avtocesto proti Mariboru. Kmalu je prišel tudi učitelj Igor Keber, ki je z nami odšel na prireditev. Hitro je poklical v našo šolo in kmalu smo spet zagledali avtobus, ki se je tokrat ustavil, da smo lahko vstopili. Vse premražene smo se prebile do naših sedežev. Čez nekaj časa smo ugotovile, da pred nami sedita učenki, s katerima smo bile oktobra v šoli v naravi in veselo smo se pozdravile. Pot v Ljubljano je hitro minila in morali smo izstopiti iz avtobusa. Odpravili smo se proti Ljubljanskemu koloseju. Vzeli smo svoje karte in odšli proti dvorani. Bila je gneča in ko smo se končno prebili do svojih sedežev, so že začele ugašati luči. Ogledali smo si gledališko predstavo Zgodilo se je z razlogom. Sledil je govor gospe Simone Kralj, ravnateljice šole, katera je ta dogodek organizirala. Za njo so začeli podeljevati Unesco certifikate ASPnet Slovenije po središčih, kar so počeli po vsaki točki programa. Certifikat je prejela tudi naša šola in tako »uradno« postala članica Unesco šol. Sledil je še govor gospe Marjutke Hafner – direktorice Urada za Unesco. Za njo so se predstavile še različne osnovne in srednje šole, nekaj vrtcev, pevka Tjaša Kern, osnovnošolski bend, družina Ančimer ter udeleženci dvojezične igre – Ko nas pazi babica, iz središča Pirana in udeleženci recitala s klavirsko spremljavo – Umetnost povezuje generacije in narode iz središča Kapele. Na koncu prireditve je zadonela še Unesco himna in prireditev se je končala. Pomešali smo se v gnečo drugih učencev in z učiteljem odšli v »avlo« koloseja. Tam smo hitro pojedle svojo malico in ker smo imeli še kar veliko časa, smo se napotili v City center. Tam smo nekaj časa pohajkovali gor in dol in si ogledali celotni trgovski center. Ker je čas hitro mineval, smo se kmalu napotili proti avtobusu, ki nas je odpeljal proti Slovenski Bistrici, kjer so nas čakali starši. S sošolkami smo se poslovile in odšle domov, vse pa smo komaj čakale, da pridemo domov in staršem povemo, kaj vse zanimivega smo videle tisti dan.

Tjaša Vršec, 7.a